

‘Geluk is als een vlinder,
die wegvliegt als je hem
probeert te pakken.
Maar als je stil blijft zitten,
wie weet, misschien zal hij op
je neerstrijken.’

Nathaniel Hawthorne (1804–1864)
Amerikaanse schrijver

Inhoudsopgave

Halfvolle belofte	20
Halflege belofte	21
1 De cirkel van geluk	23
Lijstjes	31
Aankomst	33
Dag 1 Els van den Overschauw	43
<i>Muiten in Ulftingenwest – Kim Spinder</i>	49
Les 1 Zet de tissues klaar	53
2 Dag 2 Nico van Koolsbergen	61
<i>Ik geloof niet in Ulftingenooost – Jeroen Busscher</i>	69
<i>Kamagurka</i>	71
Les 2 Versla jezelf	73
3 Dag 3 Jos Meijer	81
<i>Ontluisterend oor – Lara Rense</i>	91
Les 3 Blijf sociale media de baas	95
4 Dag 4 José Schimmelpenninck	105
<i>Roze koeken – Tooske Ragas</i>	115
Les 4 Pluk een roos	119
5 Dag 5 Bobby Woltrink	127
<i>Winnen is het nieuwe verliezen – Bob van Oosterhout</i>	135
Les 5 Geniet van de kibbeling	139
<i>Ulftingenwester Lamsrack met kruiden en aardappelgratin – Ramon Beuk</i>	149
6 Dag 6 Berry van den Overschauw	153
<i>Kapsalon – Francisco van Jole</i>	161
Les 6 Strooi met je geld	165
7 Dag 7 Sjaak van den Overschauw	175
<i>Matige horror – Boris van der Ham</i>	183
Les 7 Neem het scheetkussen serieus	187
8 De cirkel is rond	197
<i>Verhalen van ver halen – Peggy Steenvoorden</i>	199
Steentjes	201
Een greep uit de boekenkast, bibliotheek en knipselmap	207
Twitter mee	214
<i>Het slotakkoord – Jan Rot</i>	218
Geluksprogramma's	221

Halfvolle belofte

Dit boek maakt gelukkig. Het staat vol tips, prikkelende citaten en gedachten om jou nog gelukkiger te maken.

Het boek is gebaseerd op de ontmoetingen die wij hebben gehad met de inwoners van de ongelukkigste gemeente van ons land: Ulftingenwest.

De opzet van het boek is simpel: zeven dagen, zeven ontmoetingen, zeven gelukslessen van gelukscoach Peter Hof.

Geluk is altijd groener aan de overkant. Zullen we afspreken dat de overkant vanaf vandaag onze kant is?

Veel geluk!

Rob Koops & Luc De Graaf

Halflege belofte

Dit boek maakt niet gelukkig. Je zult tevergeefs zoeken naar een fatsoenlijke wetenschappelijke onderbouwing of écht nieuwe inzichten.

Ulftingenwest bestaat helemaal niet. Net als Ulftingenooost. Allemaal ontsproten uit onze geest. Net zoals de inwoners. Dat zijn wij gewoon zelf. Een pruik, rare tandjes en wat kringloopkleren, meer is het niet.

Het boek is nodeloos ingewikkeld met zeven dagen, zeven ontmoetingen en zeven wegen tot geluk. Bovendien is het, zoals met alle boeken, al verouderd voordat het is verschenen.

Wij gaan je niet gelukkig maken, dat moet je helemaal zelf doen. En dat gaat je vermoedelijk niet lukken.

Pech gehad.

Rob Koops & Luc De Graaf

De cirkel van geluk

Peter Hof is als gelukscoach werkzaam in Ulftingenwest. Hij is getrouwd en heeft twee dochters. Hof is de grondlegger van de cirkel van geluk. Naast individuele coachingtrajecten, ontwikkelt hij ook geluksinterventies voor bedrijven en organisaties.

In mijn coachingpraktijk is de zoektocht naar geluk een terugkerend thema. Mensen willen gelukkig zijn, maar dat is lastig. Veel dingen waar wij gelukkig van denken te worden, maken ons in feite ongelukkig. Zo vergelijken wij ons voortdurend met mensen die het ‘beter’ doen. Buren met grote huizen, dure auto’s, leuke relaties, slanke lijven, topbanen en natuurlijk voorbeeldige kinderen. Kortom: we vergelijken alleen op de punten waar wij jaloers op zijn. Punten die niks zeggen over het totale geluk van die ander. De ander die op zijn beurt weer jaloers is op zijn eigen buurman (of misschien wel op ons). Wat levert al dat vergelijken op? Zelden tevredenheid. Zelden geluk.

Bhutan

In het Engels bestaan twee afzonderlijke begrippen voor geluk. *Lucky*, in de betekenis van geluk *hebben*. Zeg maar casinogeluk, een doorsneedag uit het leven van Guus Geluk. En *happiness*, in de zin van gelukkig *zijn*. Levensplezier. Duurzaam geluk. *The Pursuit of Happiness* is niet voor niets als een recht opgenomen in de Amerikaanse Declaration of Independence. Thomas Jefferson was een van de grondleggers van deze verklaring. Volgens de overlevering een wijze man, die echter zelf niet bepaald bekendstond om zijn happiness. Misschien voor hem juist reden te meer om die happiness als een grondrecht vast te leggen. En niet alleen de Verenigde Staten hebben happiness hoog op de agenda staan. Sinds 1972 meet het Koninkrijk Bhutan zijn *Gross National Happiness*, waarbij de levenskwaliteit en levensvoldoening centraal staan. Wanneer volgt Nederland?

Lucky en happiness liggen weliswaar in elkaars verlengde, maar het een is geen noodzakelijke voorwaarde voor het ander. In onze taal kennen wij dit logische onderscheid niet. De *Dikke Van Dale* lost dit probleem als volgt op:

Geluk 1 gunstige loop van de omstandigheden, voorspoed, fortuin
2 aangename toestand waarin men zijn wensen bevredigd ziet, welzijn

Geluksplanner

Geluk is sowieso een raar fenomeen. Je kunt het niet plannen, zo van, morgen tussen 15.30 en 16.00 uur moet ik gelukkig zijn. Geluk kun je niet afdwingen. Overigens kun je dat ingeplande halfuur wel stilstaan bij de vraag: *Wat maakt mij gelukkig in het leven?* Als gelukscoach raad ik je dat zelfs aan. Want het is niet uitgesloten dat je daar vervolgens toch gelukkig van wordt.

‘Op langere termijn overleven alleen gelukkige samenlevingen.’

Ernst Gehmacher,
*Oostenrijkse
sociaalwetenschapper*

In mijn werk maak ik onderscheid tussen doelgeluk en procesgeluk. Je hebt geluk als doel en geluk tijdens het bereiken van het doel. Procesgeluk is weliswaar minder heftig, maar duurt daarentegen veel langer. De voorpret voor een vakantie kan met gemak een halfjaar duren. Fantaseren, uitzoeken, kiezen, boeken, inpakken enzovoort. Die maandenlange voorpret pakt niemand je meer af. Eigenlijk hoeft je niet eens meer op vakantie te gaan. De reis is vaak leuker dan het doel. En het plannen van

de reis is misschien nog wel het leukst.

Al het geluk is tijdelijk. Van chronisch gelukkig zijn word je uiteindelijk ongelukkig; het leven van Guus Geluk is in feite heel saai. Geluk komt in golven. Ongepland en onverwacht. De hondenpoep onder je schoen blijkt bij nadere inspectie modder te zijn. De buurman heeft echt alleen de verstopte gootsteen gerepareerd en is niet met je vrouw naar bed geweest. Een vlekje op je long blijkt een vuiltje op de scan. Ongeluk wordt geluk.

Grieks geluk

Als coach laat ik mensen met andere ogen naar hun eigen leven kijken. Dát is de essentie van je gelukkig voelen en gelukkig zijn. De Griekse filosoof Epicurus (341–270 v.Chr.) wist dit ook. Hij deelde onze menselijke behoeften in drie categorieën in. Met name de middelste kolom geeft een mooi inkijkje in de Oudgriekse samenleving, maar laat zich toch gemakkelijk vertalen naar onze tijd, met iPads, auto's, vakantiehuisje in Frankrijk, enzovoort.

Essentie van Geluk volgens Epicurus

Natuurlijke en noodzakelijke behoeften

Voedsel
Kleding
Onderdak
Vrienden
Vrijheid
Na kunnen denken over de angst, dood, ziekte, armoede enz.

Natuurlijke maar niet noodzakelijke behoeften

Mooi huis
Privébadhuis
Banketten
Bedienden
Vlees
Vis

Niet natuurlijke en niet noodzakelijke behoeften

Roem
Macht

(Bron: Alain de Botton, *De troost van de filosofie*)

De maakbaarheid van geluk

Het goede nieuws is dat geluk maakbaar is. Volgens geluksonderzoeker Sonja Lyubomirsky wordt ons geluk slechts voor 10 procent bepaald door rijkdom en welvaart. Aanleg bepaalt 50 procent van ons geluk. En ons bewust gedrag bepaalt de overige 40 procent. Op deze laatste taartpunt van het cirkeldiagram hebben we de meeste invloed. Daar liggen onze kansen. Lyubomirsky heeft haar boek logischerwijs de titel *De maakbaarheid van het geluk* meegegeven. Dat is precies mijn werkveld. Daden leiden niet zonder meer tot geluk, maar er bestaat geluk zonder daden.

Cirkel van Geluk

Hierbij maak ik gebruik van de cirkel van geluk. Deze methode is gebaseerd op uitgebreid literatuuronderzoek over geluk en op de gesprekken die ik heb gevoerd met zeven markante inwoners van Ulftingenwest. De cirkel van geluk bestaat dan ook uit de zeven lessen van geluk. Zeven metaforen:

Tissuedoos	Metafoor voor pijn en verdriet. Ons ongeluk. De keerzijde van geluk. Met als hamvraag: bestaat er eigenlijk wel geluk zonder ongeluk?
Kampioensbeker	Winnen en verliezen, de beste willen zijn of juist genoeg nemen met de derde plek. Durf jij de strijd aan te gaan met je grootste tegenstander?
Telefoon	Hoe houden wij contact met onszelf en de ander? En maken sociale media ons gelukkiger?
Roos	De liefde. De liefde voor jezelf, voor de ander. Voor je gezin, familie, vrienden, kennissen, je omgeving. En wat mannen van vrouwen kunnen leren als het gaat om liefde.
Portie kibbeling	Genieten en gezondheid. Hoe blijf je gezond? Hoe kun je genieten van je leven? En kun je nog gelukkig zijn als je (langdurig) ziek bent?
Briefje van 25 gulden	De vergankelijkheid van geld. Rijkdom is relatief. Eindelijk krijgen we antwoord op de vraag: maakt geld gelukkig?
Scheetkussen	Lol. Onbekommerde blijdschap. Maar ook de heilzame en innovatieve kracht van humor.

Elk element kan jouw geluk vergroten of verkleinen. Doel is je cirkel te vergroten door te werken aan de afzonderlijke elementen. De cirkel heeft geen begin of einde maar heeft wel altijd een 'zwakste'

schakel. Dit is het element dat ervoor zorgt dat jouw cirkel van geluk niet groter of zelfs kleiner wordt. Met andere woorden, welk element staat jouw geluk in de weg? Liefdesverdriet? Ruzie in de familie? Een zwakke gezondheid? Gebrek aan lol? Geldtekort? Doemdenken? Mijn taak als coach is om samen met jou op zoek te gaan naar de zwakste schakel in jouw cirkel van geluk.

Die zwakste schakel gaan we versterken. Met als uiteindelijk doel duurzaam geluk. Hoe? Daar gaat mijn bijdrage aan dit boek over.

Geluk is...

Tot slot, hoe zit het eigenlijk met de geluksbeleving bij jong en oud? Samen met Huub Nelis van YoungWorks heb ik een onderzoek gedaan binnen ons eigen netwerk, met één simpele opdracht. Vul aan: 'Geluk is...' De resultaten van dit onderzoek staan onder aan de pagina's in dit boek, te beginnen met deze pagina.

Ik maak mij geen illusies meer
Ik maak mij geen illusies meer
Ik maak mij geen illusies meer
Illusies maak ik mij niet meer

Hij maakt zich geen illusies meer
hij maakt zich geen illusies meer
hij maakt zich geen illusies meer
Illusies maakt hij zich niet meer

Samen maken wij ons geen illusies meer
Bijlange niet, bijlange niet
Samen maken wij ons geen illusies meer
Oh nee oh nee oh nee

En ik was laatst in een illusiefabriek
En weet U wat ze niet meer maakten
Ze maakten geen illusies meer
Illusies maakten ze niet meer

De Nieuwe Snaar – Geen illusies meer

ULFTINGENWEST DE ONGELUKKIGSTE

Den Haag – Ulftingenwest is door het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) aangemerkt als de ongelukkigste gemeente van Nederland. Sinds 1973 houdt het CBS bij in welke gemeente de inwoners statistisch gezien het ongelukkigste zijn. Daarbij wordt gekeken naar het collectieve geluksgevoel in relatie tot het gemiddelde woon-, werk- en leefvoorzieningenniveau per hoofd van de bevolking. De 3,2% van Ulftingenwest is een historisch lage score, aldus een onderzoeker van het CBS. In Ulftingenwest was niemand bereikbaar voor commentaar.

Lijstjes

Op het moment dat je de gemeentegrens van Ulftingenwest passeert, ervaar je normaal gesproken hetzelfde als wanneer je Balkbrug, Deurne, Heiloo of een andere kleine provincieplaats binnenrijdt. Niet zo heel veel. En inderdaad, we, en dan bedoelen we Koops en De Graaf, voelden geen schokje van herkenning, het angstzweet brak ons niet uit en geen sensatiezucht maakte zich van ons meester. Misschien is dat raar of ongebruikelijk als je de ongelukkigste gemeente van Nederland bezoekt. Maar het zonnetje scheen vrolijk, Koops zocht lekkere bluesmuziek uit en De Graaf pelde een mandarijntje.

Achteraf gezien was het misschien wel onze voorkeur voor lijstjes die ons naar Ulftingenwest leidde. Als het aan ons ligt, maken we de hele dag lijstjes. Lijstjes van de beste singles van 1984 of de slechtste lp's van 2001. Lijstjes van de mooiste vrouwensportmomenten, smerigste diepvriespizza's, dikste tijdschriften, lafste Duitse oorlogsmisdadigers, trouwste honden en de meest charismatische wereldleiders. Sommige lijsten hebben weinig om het lijf, andere nemen we bloedserieus. Denk bijvoorbeeld aan de lijsten van de comfortabelste kleedkamers, aantrekkelijkste opdrachtgevers, snelste betalers, goedkoopste tankstations en beste wegrestaurants. Sommige lijstjes veranderen snel, andere blijven jarenlang hetzelfde, tot het tegendeel bewezen is.

Bij de laatste categorie behoorde tot voor kort het lijstje 'Ongelukkigste gemeente van Nederland'. Ruim tien jaar doorkruisten we 's lands wegen en we durfden tot vrij recentelijk zonder overdrijving te stellen, dat we, van de circa vierhonderd gemeentes die Nederland telt, er meer dan de helft bezocht hadden. Vaak een hele dag, andere een paar uur en in sommige gemeentes was een snelle scan voldoende om een oordeel te vellen. En dan telden we de gemeentes die we in onze vrije tijd bezochten, niet eens mee. We hanteerden in de loop van de tijd heel wat selectiecriteria op grond waarvan we een

gemeente als ongelukkig konden bestempelen. Enkele hiervan willen we hier niet onvermeld laten:

- Matige tot slechte infrastructuur.
- Hoeveelheid non-descripte, lelijke en al dan niet leegstaande gebouwen.
- Aantal overbodige verkeersdrempels en rotondes.
- Algemeen gevoel van onverschilligheid.
- Overbodige kunstobjecten.
- Loze belofte op entreeborden.
- Keuze straatnamen.

Toegegeven, erg wetenschappelijk zijn deze selectiecriteria niet, maar herkenbaar zijn ze wel. Vooral het aantal overbodige verkeersdrempels en rotondes is vaak een bron van ergernis die werkelijk niemand gelukkig maakt. Dat geldt ook voor de categorie loze belofte op entreeborden. Iedereen kent ze wel, die borden met slogans als: 'Helmond, een glimlach in Brabant' of: 'Lelystad geeft lucht' en: 'Hoorn moet je voelen!' Welnu, in Helmond wordt ook gehuild, in Lelystad regende het en in Hoorn voelden we van alles, behalve Hoorn. Waar in de jaarlijkse Top 2000 *Bohemian Rhapsody* en *Hotel California* steevast om de eerste plaats strijden en waarbij de mannen van Queen meestal winnen, vechten in onze lijst Den Helder en Heerlen om de twijfelachtige eer van de eerste plaats. Veel discussie voerden we daarover de laatste jaren niet; Heerlen en Den Helder, het maakte ons op een gegeven moment ook niet zoveel meer uit. Onder Heerlen en Den Helder was namelijk een hele tijd niets; zelfs gemeentes als Emmen, Vlissingen of Venlo konden geen serieuze bedreiging meer vormen. Het wachten was op een verrassing. Maar wat valt er te verrassen als je zelf de criteria en rangorde vaststelt? De verrassing moest dus van buiten komen. En die kwam ook. In de vorm van het Centraal Bureau voor de Statistiek.

'Ulftingenwest is door het Centraal Bureau voor de Statistiek aangemerkt als ongelukkigste gemeente van Nederland.' Het stond er echt. Een klein bericht, enigszins weggemoffeld in een regionaal dagblad,

pagina vijftien, binnenlands nieuws. De krant hadden we gekocht bij een benzinepompstation dat zeker geen plaats zou vinden in ons lijstje van goedkoopste tankstations. Met een kop slappe koffie, ongemakkelijk leunend tegen een wankel statorafel namen we het artikel vol ongeloof tot ons. De criteria van het CBS werden in slechts één regel samengevat: Het CBS onderzocht alle Nederlandse gemeentes op basis van het gemiddelde woon-, werk- en leefvoorzieningen-niveau per hoofd van de bevolking.

Ulftingenwest? Waar ligt het eigenlijk? Snel gegoogeld. We spraken het een paar keer uit. Vroegen ons af hoe een inwoner uit Ulftingenwest zich noemt. Of er ook een Ulftingenooost, Ulftingenzuid en Ulftingennoord bestond. Maar bovenal, waarom waren ze daar zo ongelukkig? We keken elkaar nog eens aan, zochten naar gaatjes in onze agenda's en besloten de ongelukkigste gemeente van Nederland zo snel mogelijk een bezoek te brengen. Onze ontdekkingsreis kon beginnen.

Aankomst

Terwijl Koops *Looking Back* van Johnny 'Guitar' Watson nog iets harder zet, werkt De Graaf zijn laatste mandarijnpartje weg. Ulftingenwest ligt ingeklemd tussen de N238 en de N24. Voordat je de eerste rotonde binnen de bebouwde kom op rijdt, kom je door het Ulftingerbos, een beschermd natuurgebied met sprookjesachtige vennen, een klein laagveengebied en een dozijn wilde zwijnen. Tenminste, zo staat het op de folder die we ontvangen hebben van de plaatselijke VVV. We volgen de bordjes CENTRUM en parkeren onze auto op het Steenplein, waar mensen bij een bloemenstalletje en een viskraam staan. Eerst maar iets eten, besluiten we. Per slot van rekening duurde de verwachte korte autorit door onverwachte files een stuk langer. Een portie kibbeling is dan geen straf, zeker niet als de bijgeleverde saus gratis is. En omdat het parkeren ons ook al niets kost, een heerlijk namiddagsvoorjaarszonnetje het plein goudgeel kleurt en de visboer ons op uiterst voorkomende wijze een heel prettig verblijf

in Ulftingenwest wenst, kan onze dag niet meer stuk. Het scheelt weinig of we kopen nog een bloemetje. Puur voor de lol.

Dus daar lopen we dan. Eerst maar eens een verkenningstocht. Ulftingenwest vouwt zich open. Middenstand, horeca, woonwijken, een klein industrieterrein en kantoren aan de rand van de bebouwde kom. Verder nog een sporthal, een zwembad en een kanaal. En dat allemaal op loopafstand van het centrum. Aan de oostkant van Ulftingenwest loopt het Noordervaartkanaal en daarachter weidegrond zover het oog reikt. Terug naar het centrum, dat eigenlijk geen centrum mag heten. De hoek om, de Overschauwse Broekwal in en daar is ons eerste geluksmoment: een boekwinkel. Daar worden we altijd vrolijk van. Naar binnen dus. Als het geluid van de oude winkelbel wegsterft op het stof van de uitgestalde boeken, horen we alleen nog maar het tikken van de klok die aan de muur achter de toonbank hangt. Veel filosofie, zelfhulpboeken en psychologie. Weinig Wieringa, Dijkshoorn, Noort en Kluun. Dit is een 'ouderwetsche onderneeming', concluderen we verheugd. En als kleine jongens in een speelgoedwinkel dwalen we rond. Heerlijk. Koops bladert door een boek over de Gouden Eeuw en De Graaf leest de achterkant van een boek over Lucien Buysse, de winnaar van de Tour van 1926.

Als we weer buiten op straat staan, met ieder een stapeltje boeken onder de arm, hebben we dorst. Terug naar het Steenplein, naar café Marktzicht. Een koffie en een cappuccino alstublieft. Geen cappuccino? Verse muntthee dan? Ook niet, nooit van gehoord zelfs. O, munten zijn voor de jukebox, zegt u. Els van den Overschauw is uw naam? Dan maar koffie. Met een koekje erbij? Ja hoor, met een koekje erbij in de vorm van een straatklinker. Grappig. En in het midden van het straatklinkerkoekje staat een logo. We herkennen de letters U en W. Het wapen van Ulftingenwest, dat moet haast wel. De Graaf eet zijn koekje, Koops niet. Het smaakt bitterzoet, een smakelijke tegenvaller volgens De Graaf. Koops lacht. De Graaf smult. We nemen de tijd en kijken eens rustig om ons heen. Het café zit

gezellig vol. Wat valt ons op? Nou ja, niemand ziet er ongelukkig uit. Ook niet per se gelukkig, maar ja, hoe herken je eigenlijk geluk en ongeluk? En zijn er ook gradaties of overlappingsen? Is gemiddeld ongelukkig hetzelfde als redelijk gelukkig en komt een beetje ongelukkig overeen met soms gelukkig? Waar ligt de grens tussen geluk en ongeluk en als je op die grens staat, hoe voelt dat dan en hoe noem je dat? Daarmee houden we ons een tijdje bezig.

‘Moet je kijken,’ zegt Koops, ‘die bardame. *Keeping Up Appearances* is er niks bij.’ ‘*Koefnoen*,’ zegt De Graaf. Dan allebei en wat harder: ‘*Little Britain* in de polder!’ Koops lacht eerst, daarna De Graaf. En plotse-ling lacht er iemand mee. We draaien ons verbaasd om. En kijken recht in het vrolijke gezicht van een man met een panamahoed op zijn hoofd. Type Rik Felderhof.

Even later zit hij aan ons tafeltje. Peter Hof is zijn naam. Hij vertelt dat hij al acht jaar in Ulftingenwest woont. Hij zou eigenlijk maar een halfjaar blijven en was als interim-manager aangesteld om de geplande fusie met Ulftingenooost te begeleiden. Toen die uiteindelijk niet doorging is hij blijven hangen. Inmiddels heeft hij zich als kleine zelfstandige in het dorp gevestigd.

‘Als wat?’ vraagt Koops.

‘Gelukscoach,’ zegt Peter Hof.

‘Dan is hier werk aan de winkel,’ grapt De Graaf.

‘Aha, jullie weten het ook al. De ongelukkigste gemeente van Nederland. Prachtig toch? Ik zou het er graag met jullie over willen hebben, maar ik moet me verontschuldigen. Ik heb nog een afspraak. Fijn om kennis met jullie gemaakt te hebben. Blijf gerust wat langer in Ulftingenwest. Niet dat hier veel te doen is, maar er is wel veel gaande. Tot ziens.’

Zijn laatste woorden klinken nog even na. ‘Niet veel te doen maar wel veel gaande.’ De Graaf staat op, maar Koops werpt nog een onderzoekende blik op zijn koekje.

‘Er staat iets onder.’

‘Waaronder?’

'Onder die letters.'

'Welke letters.'

'Die U en die W. Hier, op dat koekje.'

'Geef eens hier.' De Graaf steekt zijn hand uit en Koops geeft hem het koekje.

'Wat doe je nou?'

'Dat zie je toch? Ik eet jouw koekje. Kom we gaan.'

'Wat gaan we doen?'

'Kijken wat er gaande is.'

De afstand tussen café Marktzicht en onze auto is ongeveer veertig meter. Je zou zeggen dat er op zo'n afstand weinig kan gebeuren. Niets is minder waar. Een man komt met grote passen op ons toegelopen.

'Een straatkrantverkoper,' verzucht Koops.

'Ja, maar dan zonder straatkrant,' merkt De Graaf op.

De man heeft ons bijna bereikt. Zijn onverzorgde uiterlijk contrasteert met de levendige blik in zijn ogen. De gitaar die hij op zijn rug gebonden heeft, is versierd met een lang vrolijk gekleurd lint dat aan een van de stemknoppen bevestigd is. Zijn zachtaardige blik wordt uitvergroot door een ouderwetse bril met jampotglazen. Hij lacht zijn gebit bloot. Nou ja, gebit. Welgeteld één hele tand.

'De weg kwijt?' vraagt de man met een onverwacht hoge stem.

Iedereen kent wel dat pijnlijke moment als een straatmuzikant of zwerver een toenaderingspoging doet. En liever nog dan een gesprek, sus je je geweten met wat kleingeld dat je hem toestopt, om vervolgens snel door te lopen. Maar deze keer blijven we zwijgend staan. Er valt een stilte. Koops kijkt naar De Graaf die naar Koops kijkt. Hebben we een vluchtplan?

'Koen van Vogelen. Ze noemen me hier de dwaler. Dat klopt, want ik heb gekozen te dwalen en dan wel in het licht van de duisternis en in de duisternis van het licht. Holadijee. Jullie zien eruit als gekwelde apen.'

Soepel slingert Koen zijn gitaar voor zijn borst en hij slaat een ak-

koord aan dat in onze muzikale beleving niet bestaat. 'Dit lied heet *Onbewaakte ogenblikken*. En het gaat zo.'

Het lied zit tot onze verbazing goed in elkaar. De rijmvorm klopt en de tekst gaat ook nog eens ergens over. Tijdens het zingen van het lied passeren er andere mensen, inwoners uit Ulftingenwest, vermoeden we. Allemaal groeten ze hem vriendelijk en Koen knikt glimlachend terug. Bij de laatste regels van het lied haalt hij overtuigend uit: 'En je voelt gelukjes binnentikken, op die onbewaakte ogenblikken.' Na het laatste akkoord maakt hij zich snel uit de voeten.

'Bedankt. Dat was mooi!' roepen we hem na.

'Niets is wat het lijkt, als je maar goed kijkt!' schreeuwt Koen vanuit de verte terug.

We staan op het kleine parkeerterrein. De viskraam en bloemenstal zijn verdwenen. Ulftingenwest maakt zich blijkbaar rond vier uur al langzaam op voor de avond. We maken de balans op van een middagje Ulftingenwest. Wat zijn we te weten gekomen? Niet zo heel veel, erkennen we.

'Ik vrees dat het CBS gelijk had. Erg gelukkig ziet het er hier niet uit,' zegt Koops.

De Graaf kauwt nog na op de laatste woorden van Koen.

'Klopt. Maar ongelukkig?'

'Kom we gaan,' besluit Koops.

De Graaf kijkt nog een keer het plein rond en haalt zijn schouders op. We stappen in de auto en gooien onze boeken op de achterbank. En dan komt het. De auto doet het niet. Helemaal niks. Nada. Dus stappen we weer uit, schoppen een paar keer tegen de banden, openen de motorkap (dat doe je dan), gooien hem weer dicht (dat doe je ook) en kijken elkaar nietszeggend aan. Alfamannen, veel heb je daar niet aan bij autopech.

'En nu?' De Graaf kijkt vrolijk om zich heen. Het avontuur lonkt.

Koops is minder vrolijk, maar ja, het is ook zijn auto. Aan een voorbijganger vragen we waar we een garage kunnen vinden. Hij leidt ons een doodlopende straat in met oude wevershuisjes. Helemaal aan het

eind ervan is een grote poort. Het hout heeft zijn beste tijd gehad. Iemand heeft met hanenpoten *ULFTINGENWEST AUTOREPARATIES* op de poort gekalkt. Een hier-waak-ikbordje maakt het plaatje compleet. We twijfelen even.

‘Loop maar gewoon naar binnen, er is altijd wel iemand.’

We openen de poort en stappen een slecht verlichte binnenruimte in, waar enkele auto's staan. Een met smeerolie bevlekte monteur hangt voorovergebogen over een berg gereedschap. Hij draait een shagje en gooit er een vlammetje op.

Koops vertelt ons autopechverhaal. De monteur rookt, zwijgt en rookt.

‘Kom morgen tegen de middag maar eens terug,’ zegt hij ten slotte.

‘Ik sleep hem vanavond wel hiernaartoe en dan zal ik er morgenvroeg wel even naar kijken. Zal wel zo gepiept zijn, klinkt als een fout afgesteld gloeibougiet terugvoerklepje. Waar staat ie?’

Even later staan we weer buiten.

‘En nu?’ vraagt De Graaf, nog steeds vrolijk. Er hangt nog steeds iets in de lucht. Koops kijkt wat zorgelijk.

‘Morgen hebben we dat gesprek bij de vng. Weet je nog?’

‘Ja, maar dat is pas morgenmiddag, toch? Kom op, man. We zoeken een hotel. We staan morgen lekker vroeg op, halen de auto en dan zijn we nog ruimschoots op tijd in Den Haag.’

Nadat we een hotel gevonden hebben, lopen we naar een uitspanning die aan het haventje van het Noordervaartkanaal ligt. Daar drinken we koffie. Ook hier koekjes met het logo van Ulftingenwest. Dat begint al te wennen. We drinken zwijgend. De keuken is gesloten. Een andere garage hebben we op onze wandeltocht niet gezien. Na een halfuur slenteren we terug naar de auto. Geen avonturen vandaag.

De auto start, hapert en slaat af. Nog een keer. Ja! Nee, hij slaat weer af. En daarna doet hij helemaal niets meer. Even later verschijnt de monteur die de auto wegsleept.

Inmiddels is de schemer ingevallen en springen de lampen in de

... DAT IK EEN HOND KRIJG. WANT MENSEN MET EEN HOND ZIEN ER ALTIJD ZO GELUKKIG

lantaarnpalen met korte tikgeluiden aan. In de frisse avondlucht wandelen we naar ons hotel dat naar de wonderlijke naam Noorder-vaartzicht luistert. Wonderlijk, omdat het hotel nergens uitzicht op het Noordervaatkanaal biedt. We hebben twee eenpersoonskamers geboekt. Als we in het hotel gegeten hebben, drinken we onze laatste twee koppen koffie van die dag – met ook hier dezelfde koekjes –, stellen het thuisfront gerust (sorry schat, autopech, gedoe, had het ook liever anders gezien et cetera) en daarna kuieren we naar onze kamers waar tv en internet nog wat alledaags vertier bieden. De Graaf hoort de kerkklok nog twaalf uur slaan. Koops slaapt dan al. Al-lebei dromen ze over tikkende gelukjes op onbewaakte ogenblikken.